

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 10/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Fecil'akom, Jesenná 8, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 15 C 130/2015-867 z 21. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 15 C 130/2015 v postavení žalobcu proti žalovanému mestu Prešov, Hlavná 73, Prešov (ďalej len „žalovaný“), o náhradu za užívanie nehnuteľnosti (náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku) vo výške 12 257,98 eur. Napadnutým uznesením bolo okresným súdom rozhodnuté o trovách konania.

3. Žaloba sťažovateľa bola najskôr zamietnutá. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil. Následne bol sťažovateľovi okresným súdom nárok priznaný, krajský súd však rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu sťažovateľa zamietol, dovolanie sťažovateľa bolo následne odmietnuté. Sťažovateľ bol teda v konaní neúspešný, v dôsledku čoho bol nárok na náhradu trov konania (naprieč všetkými inštanciami) priznaný žalovanému.

4. Okresný súd následne pristúpil k rozhodovaniu o samotnej výške náhrady trov konania, pričom rozhodol uznesením č. k. 15 C 130/2015-795 z 23. mája 2022 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“), ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom a ktorým zaviazal sťažovateľa k náhrade trov konania žalovanému v celkovej výške 3 450,17 eur (vo výške 3 092,56 eur za prvoinštančné a odvolacie konanie a vo výške 357,61 eur za dovolacie konanie). Pri výpočte trov právneho zastúpenia okresný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny vypočítanej z tarifnej hodnoty veci podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

5. Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka 22. júna 2022 sťažnosť.

6. Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že žalovaný bol v namietanom konaní právne zastúpený advokátom [REDACTED] (ďalej len „právny zástupca“), ktorý mal s mestom dohodnutú hodinovú odmenu na základe mandátnych zmlúv, na podklade ktorých potom žalovanému pravidelne fakturoval svoju odmenu za poskytnuté úkony právnych služieb, medzi inými aj za úkony vykonané v prejednávanej právnej veci.

7. Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že okresný súd mal žalovanému priznať iba skutočne a účelne vynaložené náklady na zastupovanie v namietanom konaní, keďže medzi sumou náhrady trov konania, ktorá bola žalovanému zo strany okresného súdu uznesením vyššieho súdneho úradníka priznaná (3 450,17 eur), a sumou trov konania, ktoré žalovaný na zastupovanie v namietanom konaní reálne vynaložil (333,72 eur), je takmer 1000 % nárast.

8. O sťažnosti sťažovateľa rozhodol okresný súd napadnutým uznesením, ktorým sťažnosť zamietol a sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalovanému trovy sťažnostného konania vo výške 171,31 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že v namietanom konaní žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania vo výške podľa tarifnej hodnoty vypočítanej z tarifnej hodnoty sporu podľa vyhlášky, ale v zmysle zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov na náhradu preukázaných, odôvodnených a účelne vynaložených výdavkov, ktoré žalovanému v konaní vznikli v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Pritom to, aké výdavky žalovanému v súvislosti s namietaným konaním vznikli, vyplývalo z predložených mandátnych zmlúv, faktúr a ich príloh.

10. Sťažovateľ zastáva názor, že v namietanom konaní žalovanému preukázateľne nevznikli trovy právneho zastúpenia v sume, ktorá mu bola priznaná uznesením vyššieho súdneho úradníka a ktorá je bezdôvodným obohatením sa na úkor sťažovateľa. V namietanom konaní bolo totižto riadne preukázané, aké skutočné, preukázané a účelne vynaložené výdavky žalovaný v konaní mal.

11. Sťažovateľ sa odvoláva na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 114/2017 zo 17. decembra 2019, z ktorého vyplýva, že v danom prípade nemali byť trovy právneho zastúpenia okresným súdom vypočítané podľa advokátskej tarify, ale relevantným bol obsah zmluvných dojednaní medzi klientom (žalovaným) a jeho právnym zástupcom, teda trovy právneho zastúpenia advokáta žalovaného mali vychádzať z dohodnutej hodinovej sadzby, ktorá bola nižšia ako advokátska tarifa.

12. Podľa sťažovateľa súdy majú dávať na rovnaké otázky rovnaké odpovede.

13. Okresný súd podľa sťažovateľa nezobral do úvahy, že trovy konania musia byť účelné a odôvodnené a musia reálne vzniknúť na to, aby mohli byť v konaní nahradené. Žalovanému podľa názoru sťažovateľa žiadne iné náklady, ktoré by prevyšovali sumu 333,72 eur, nevznikli.

14. Napadnuté uznesenie je podľa sťažovateľa arbitrárne a zjavne neodôvodnené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Napadnuté uznesenie sťažovateľ považuje za arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže okresný súd priznal žalovanému trovy právneho zastúpenia vo výške podľa advokátskej tarify, a nie v zmluvne dohodnutej výške, čím došlo k porušeniu jeho označených práv.

17. Ústavný súd prioritne uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

18. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

19. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojene kráľovstvo z 23. 9. 1997).

20. Z judikatúry ústavného súdu (IV. US 248/08) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Vo všeobecnosti platí, že pochybenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahuje samo osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania,

t. j. problematiky vedľajšej vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 31/04, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

21. Ústavný súd teda skúmal, či sa okresný súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu č. k. 15 C 130/2015-867 z 21. septembra 2022 s ústavou a dohovorom.

22. Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že v konaní úspešná strana má nárok na náhradu trov konania, ktorými sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky. Podľa Krátkeho slovníka slovenského jazyka slovo „náhrada“ znamená vyrovnanie, zaplatenie, odčinenie škody, straty, odškodnenie. Z uvedeného vyplýva, že podstatou náhrady trov konania je dosiahnutie stavu, že úspešná strana sporu je v otázke vynaložených nákladov na nule, čo znamená, že úspech v spore pre ňu nemá znamenať majetkovú ujmu, čo sa dosiahne tým, že neúspešná strana sporu jej nahradí zaplatené trovy konania. Nahradit' tak možno iba to, čo bolo vynaložené a náhrada nemôže znamenať zisk, a preto súd dospel k záveru, že vo všeobecnosti je preukázanie trov konania platených stranou sporu ako odmena jej právneému zástupcovi na základe ich dohody relevantné a potom neúspešná strana sporu nemôže byť zaviazaná na náhradu sumy vyššej ako úspešná strana sporu vynaložila (bod 10.1 napadnutého uznesenia).

23. Z napadnutého rozhodnutia okresného súdu ďalej vyplýva, že v konkrétnostiach posudzovanej veci však treba brať do úvahy celý obsah predloženej mandátnej zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Z jej bodu 3.5 vyplýva, že „*v prípade súdnych sporov, resp. rozhodcovských konaní, ktorých účastníkom je alebo bude Mandant, prináležia Mandatárovi ako zástupcovi Mandanta v týchto sporoch trovy právneho zastúpenia priznané súdom, resp. rozhodcovským súdom v rámci náhrady trov konania v zmysle Občianskeho súdneho poriadku a vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ako tarifná odmena za jednotlivé úkony právnej služby*“ (bod 10.1 napadnutého uznesenia).

24. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí ďalej uviedol, že tu treba rešpektovať legitímnu snahu zastúpenej osoby minimalizovať jej straty spojené so súdnym konaním, zvlášť ak ide o osobu nakladajúcu s verejnými financiami. Je potom bežné, že takýto subjekt platí za právne služby nižšiu ako tarifnú hodnotu, s čím je advokát uzrozmenný, ak do takéhoto právneho vzťahu vstupuje. Aby však advokát ako zástupca nebol škodný, do zmluvy s klientom sa dáva ustanovenie obdobné bodu 3.5. Uvedené ustanovenie znamená, že zastúpený minimalizuje náklady na právne zastúpenie a zástupcovi je zrejmé, že v prípade neúspechu v spore mu bude zaplatené menej, ako je tarifná odmena. Zastúpený však minimalizuje náklady na zastúpenie aj v úspešných sporoch tým, že odpadá jedna platobná operácia, a to platenie odmeny zástupcovi (vrátane vysporiadania preddavkov po priznaní náhrady trov konania) a priznaná odmena v súdnom konaní podľa tarify sa ponecháva zástupcovi, teda bez toho, aby mu bola (napr. preddavkovo) predtým zaplatená zastúpeným. Takýto postup zákon nezakazuje. Na základe uvedeného považuje súd námietku existencie „mandátnej zmluvy“ za irelevantnú, pretože rozhodujúce je to, že žalobca v konaní neúspešný na náhrade trov konania nezaplatí viac, ako by zaplatil v prípade, ak by takáto zmluva neexistovala, a teda zaplatí náhradu trov konania zaplatenú podľa advokátskej tarify (bod 10.1 napadnutého uznesenia).

25. Okresný súd v tejto súvislosti v napadnutom rozhodnutí ďalej konštatoval, že k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa úkonu právnej služby – podania na súde vo veci samej z 27. augusta 2015 súd uvádza, že pri jeho posudzovaní skúmal jeho odôvodnenosť, resp. celkovú účelnosť a dospel k záveru, že ide o podanie, ktorým sa žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a teda po prvýkrát odborne, vyjadroval k veci samej a žalobe, a teda je nepochybné, že tento úkon bol účelný na bránenie práva a úzko súvisel s predmetom konania. Správne priznaným bol aj úkon právnej služby z 27. februára 2017, ktorý je účelne vynaloženým úkonom právnej služby v zmysle vyhlášky, kde sa žalovaný vyjadroval k stanoveniu primeranej výšky uplatňovaného nároku a súd je presvedčený, že sťažovateľ, pokiaľ by bol úspešný, by sa rovnako domáhal rozhodnutia o výške trov konania spôsobom, ktorým rozhodol vyšší súdny úradník v sťažnosťou napadnutom uznesení. K argumentu týkajúcemu sa prirátania dane z pridanej hodnoty k výške náhrady trov súd uvádza, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka a prednesenými argumentmi žalovaného vo vyjadrení k sťažnosti (body 11, 11.1 a 11.2 napadnutého uznesenia).

26. Okresný súd uzavrel, že sa v celom rozsahu stotožňuje s uznesením vyššieho súdneho úradníka z 23. mája 2022, a preto, majúc napadnuté uznesenie za správne, sťažnosť proti nemu ako nedôvodnú zamietol (bod 12 napadnutého uznesenia).

27. V súvislosti so sťažovateľom naformulovanými námietkami arbitrárnosti atakujúcimi odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd uvádza, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

28. Po preskúmaní relevantných častí napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že nedostatky ústavnoprávnej relevancie vo veci sťažovateľa nezistil. Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie poukazoval na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 114/2017 zo 17. decembra 2019, z ktorého vyplývalo, že trovy právneho zastúpenia sa mali v danom prípade určovať podľa dohodnutej hodinovej sadzby (ktorá bola nižšia ako advokátska tarifa), a nie podľa advokátskej tarify a že vo výške rozdielu medzi trovami priznanými podľa advokátskej tarify a odmenou podľa dohodnutej hodinovej sadzby ide o bezdôvodné obohatenie na strane úspešného žalovaného. Ústavný súd však poukazuje na skutočnosť, že pre prípad súdneho konania bola v zmluve medzi žalovaným a jeho advokátom dohodnutá odmena podľa advokátskej tarify, preto ak okresný súd určil trovy právneho zastúpenia podľa nej, tento postup nie je možné považovať za ústavne neudržateľný. Peňažné sumy, ktoré boli zaplatené úspešným žalovaným jeho advokátovi za jednotlivé úkony právnej služby vykonané v predmetnom súdnom konaní vo výške podľa dohodnutej hodinovej sadzby, ktorá bola nižšia ako advokátska tarifa, je možné považovať za preddavok na trovy právneho zastúpenia. Po priznaní náhrady trov právneho zastúpenia súdom podľa advokátskej tarify je advokát žalovaného povinný tento preddavok vysporiadať vo vzťahu k svojmu klientovi (žalovanému), preto nepôjde o bezdôvodné obohatenie.

29. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľa. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľa nedošlo z dôvodu, že námietky, ktoré sťažovateľ formuloval vo svojej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, posúdil okresný súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, konfrontoval ich so závermi všeobecných súdov, z čoho vyvodil, že právny zástupca žalovaného má nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške podľa advokátskej tarify, čo zodpovedalo aj zmluvne dohodnutým podmienkam medzi žalovaným a jeho právnym zástupcom, a preto okresný súd sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zamietol.

30. Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd sťažovateľovi primeraným spôsobom vysvetlil podstatu právnej úpravy aplikovanej v jeho veci. Ústavne konformným spôsobom reagoval na všetky námietky vznesené sťažovateľom v jeho sťažnosti proti uzneseniu, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, pričom jeho úvahy vyplývajúce z napadnutého uznesenia rešpektovali zákonné limity. Odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu preto možno považovať za ústavne akceptovateľné. Ústavný súd preto nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia okresného súdu nič, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti, pre ktoré by mohlo byť považované za ústavne nekonformné.

31. Okresný súd sa s námietkami sťažovateľa vysporiadal ústavne udržateľným spôsobom. Ústavný súd konštatuje, že ak bola medzi advokátom a jeho klientom za úkony právnej služby v zmluve dohodnutá hodinová sadzba nižšia, ako je advokátska tarifa, ale pre prípad súdneho konania bola v zmluve medzi klientom a jeho advokátom dohodnutá odmena podľa advokátskej tarify a okresný súd určil trov právneho zastúpenia v súdnom konaní podľa advokátskej tarify, tento postup nie je možné považovať za ústavne neudržateľný a rozdiel medzi trovami priznanými podľa advokátskej tarify a odmenou podľa dohodnutej hodinovej sadzby nie je bezdôvodným obohatením. Sumy, ktoré boli klientom zaplatené advokátovi vopred podľa zmluvne dohodnutej hodinovej sadzby, ktorá je nižšia ako advokátska tarifa, sú preddavkom na trov právneho zastúpenia, ktorý je potrebné po priznaní trov právneho zastúpenia súdom podľa advokátskej tarify s klientom vysporiadať. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci.

32. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

33. Ak okresný súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že výška trov právneho zastúpenia má byť určená podľa advokátskej tarify, pričom vyčerpávajúcim

spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi uznesením okresného súdu a označenými právami sťažovateľa.

34. Pretože v danom prípade okresný súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnené námietky atakujúce arbitrárnosť napadnutého uznesenia sú zjavne neopodstatnené, teda nesignalizujú existenciu príčinnej súvislosti s možným porušením jeho práv podľa ústavy a dohovoru. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti

35. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, a z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa už ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa uvedenými v ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu